

него. Той все ме гледа. Азъ мислѣхъ, че си ти. И азъ тъй го обикнахъ! Той ме гледа, и азъ му поднасямъ да пие, и той не иска да се отдалечавамъ отъ него. . . Нему е много зле, почакай още малко, — азъ не мога така да тръгна. . . Азъ не знамъ. . . тежко ми е да си ида. . . утре пакъ ще се върна. . . остави ме за малко — не е хубаво да си ида сега. Виджъ, какъ ме гледа! Азъ не зная, кой е той, но той желае да се върна при него. Видишъ ли? Ще му бжде лошо, ако остане самъ. . . Мили татко, позволи ми да остана тукъ!

— Виджъ ти момче! извика лѣкарътъ.

Бащата гледаше очудено момчето си; после погледна болния и попита:

— Кой е той?

— Селянинъ, както и вие, отговори лѣкарътъ. Постъпи на лечение едноврѣменно съ васъ. Донесоха го тукъ въ безсъзнание и нищо не можеше да ни каже. Може би и той да има жена и деца. Кой знае, дали не смѣта вашия синъ за нѣкое отъ своитѣ деца!

Болниятъ не свеждаше очи отъ момчето.

Тогавъ бащата каза на сина си:

— Остани тукъ. Ти имашъ добро сърце. Азъ ще си ида по-скоро у дома, за да успокоя майка ти. На ти малко пари, въ случай че ти потрѣбватъ за нѣщо. Прощавай, мили синко! До виждане!

Бащата го цѣлуна и втречено го погледна въ очитѣ. Цѣлуна го още веднажъ по челото и излѣзе.

IV.

Момчето се върна до кревата на болния и виждаше се, че той бѣше доволенъ отъ това. Момчето се залови отново да се грижи за него; но сега то не плачеше, ала пакъ бѣше тъй грижливо и търпеливо както и по-преди. И тази нощъ момчето прекара до болния, безъ да мигне чакъ до зазоряване, когато дойде мило-сърдната сестра. Като погледна болния, сестрата излѣзе бързо и следъ нѣколко минути се върна съ дежурния лѣкаръ и единъ служителъ, който носѣше фенеръ въ ржка.

— Умира, каза лѣкарътъ.

Момчето хвана ржката на болния. Той отвори очи, втречено го погледна и пакъ ги затвори.

И на момчето се стори, че болниятъ му стисна ржката.